

Director
PAUL LAZĂRESCURedacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39

4 pagini — 1 leu

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII

(Seria a VI-a nr. 101)

JOI

7 iunie 1990

Să analizăm rezultatul alegerilor
cu calm, luciditate și obiectivitate (I)

Pentru orice partid cu tradiție și justiție, pretenții, cum este P.N.T.-c.d., pierderea unor alegeri trebuie privită ca un eșec.

Faptul că acum am obținut doar 2,53% din numărul total de voturi, comparativ cu cele aproape 70% cite am avut în mod real la precedentele alegeri, reprezintă un adevărat dezastru. Dar oare dezastrul a avut în realitate această dimensiune? Nu este oare justificată părerea că P.N.T.-ul și guvernul său au fost victimele unei metode care au viciat de o manieră inadmisibilă rezultatele alegerilor, urmărind în mod special umilirea și chiar desființarea partidului nostru, cel mai consecvent adversar al comunismului și țesutului său?

Întrebări care ne obligă să găsim în mod democratic răspunsuri corecte pentru a avea dreptul și posibilitatea să mergem mai departe.

Analiza care va furniza aceste răspunsuri trebuie abordată cu calm, luciditate și obiectivitate. Indispensabile înțelegii corecte și echilibrului unei situații date. Este exact ceea ce vom căuta să facem în mod succint în continuare, pornind de la un volum suficient de mare de informații, care considerăm că ne îndreptățește să întreprindem această analiză și să supunem atenției dvs. concluziunile noastre.

În acest context, este foarte important să încercăm să vedem

dem care este electoratul care a votat cu F.S.N.-ul și prin mijlocul și cu ce argumente reușit să-l cîștige de partea noastră.

Evident, nomenclatura și activiștii P.C.R.-ului ca și membrii forțelor de represalii ale vechiului regim, dezastrul și abuzurile determinate de revoluție, au trecut cu ușurință în bagajele noastre. În mod substanțial, cînd producția de carne a scăzut cu 31%, tractoarelor cu 40%.

Pentru F.S.N. nu are nici o importanță, deocamdată, faptul că aceste mări de salarii nu au justificat obiectiv și au declanșat spirala inflației.

Mărirea pensiilor de urmași cu circa 100 lei și a pensiilor Țăranilor care au lucrat în C.A.P.-uri, de la circa 50 lei la 500 lei, a dus F.S.N.-ului multe voturi din categoria oamenilor de vîrstă a treis.

În paralel cu aceste măsuri, F.S.N.-ul a dus o campanie concertată împotriva P.N.T.-c.d.-ului și în mod special împotriva liderului nostru, domnul Corneliu Coposu, corpolitron zvonit defăimător la nivelul tuturor județelor, lansate de direcția pentru dezinformare a comunistilor și împiedicînd dialogul dintre noi și masa electorului. A fost o campanie de defăimare deosebit de vehementă, care a început încă din ianuarie și ne-a adus mari prejudicii datorită profesionalității diabolice cu care a fost dusă.

Nu mai revenim asupra încălcării normelor elementare de conduită din secțiile de votare, care au contravenit în

mod flagrant legii electorale. Acestea au fost deja relatate de presa nedreptățită.

Ne vom opri asupra a ceea ce s-a întîmplat la înregistrarea și procesarea pe calculator a voturilor, fapt redat în mod sec faptele în ordine cronologică.

Cu circa 3-4 zile înainte de alegeri, la Institutul de Statistică din București s-a declanșat o mare alertă. S-a spus că s-a „alterat” programul care „nu mai stie” să numere corect voturile. Evident, aceasta era realitatea ci alta mult mai serioasă.

După alegeri mi s-a relatat că la un centru de calcul teritorial, doi programatori au reușit „să intre” în program și au depistat existența unei subrutine de transfer a voturilor de la un partid la altul.

Au făcut și două experimente: au băgat 20 de voturi la ecologilor din care 5 au fost contorizate la F.S.N., iar din 20 de voturi introduse pentru P.N.L. 14 au fost contorizate la F.S.N. Deci diferența în funcție de partid, dar acum, Biroul electoral central recunoaște faptul că au apărut circa 2.700.000 de voturi în plus, care s-ar datorita estimării incorecte a numărului inițial de votanți, care a ajuns la peste 17.000.000 și faptul că există 17 județe în care a apărut un deputat în plus și alte 17 în care este cîte un deputat în minus. Totul este de domeniul fantasmelor! În mod normal ar trebui refuzați numărările voturilor după procesele verbale care ar trebui să se afle la Biroul electoral central.

DR. ING.

ȘERBAN SANDULESCU

(Continuare în pag. a 3-a)

COMUNICAT

Conducerea Partidului Național, Țărănesc — creștin și democrat, luînd cunoștință că în dimineața zilei de 6 iunie 1990 s-a difuzat la radio București un comunicat, prin care s-a anunțat o schimbare în conducerea partidului și instituirea unui directorat, declarăm următoarele:

1. Comunicatul respectiv, în care sînt incluse și numele unor membri ai conducerii, fără asentimentul acestora, constituie o mistificare de inspirație exterioară partidului, în colaborare cu com-

ponenții unui grup care a fost dizolvat pentru indisciplina și imoralitate, în ziua de 31 mai 1990.

2. Vinovații vor suporta consecințele prevăzute de statutul partidului și legile în vigoare.

3. Se aduce la cunoștința membrilor Partidului Național Țărănesc creștin și democrat, presei, radioului, televiziunii și opiniei publice că orice comunicat valabil trebuie să fie semnat de președintele partidului, domnul Corneliu Coposu și secretariatul partidului.

Președinte,
CORNELIU COPOSUSecretar general,
ION LUP

MANIFESTAȚIA DIN PIAȚA UNIVERSITĂȚII

„Somn ușor, ați votat un dictator”

Aceasta este una dintre izvoarele scandate de participanții la marșul de marți, 5 iunie a.c. din București. Au participat „Alina Poporului”, „16-21 decembrie”, „Forumul Anticomunist Român”, studenții „Școala muncitorilor”, manifestanții din Piața Universității.

La marș au fost prezente între 300—400 de persoane. Coloana s-a deplasat prima dată la Inspectoratul General al Poliției Capitalei. Au fost aduse mulțimi de organele de ordine publică pentru acți-

nea întreprinsă în cursul zilei, de împrăștiere a bișnițarilor și a țiganilor care „patronează” jocurile de noroc în Piața Universității.

Următorul obiectiv: sediul Securității. În acest loc s-a protestat împotriva arestărilor efectuate la data de 19 februarie (zi în care — conform celor declarate de dl. Minzatu — se luase hotărîrea de a se trage, din nou, împotriva demonstrațiilor). Manifestanții ne-au declarat că mai există în jur de 20 de persoane reținute de securitate. S-a scandat: „După 22, cine-a tras în noi?”, „Ceaușescu nu mi trise, s-a votat un activist”.

Martor ocular în „Golania”

Numerosi „oameni de bine”, cu o alură specifică, cu mersul tancos, unorii cu minile bătute ostentativ în buzunare, totuși regulat și nu străbat zilnic prima „Zonă Liberă de Neocomunism” a României.

Tinînd cont că trecerea prin „Golania” sau rămînerea în „Zonă” pentru o perioadă mai îndelungată de timp nu sînt oprite prin vreo lege interzică care să fie funcțională doar în acest perimetru, prezența acestora este menită să împurice aerul, să creeze o atmosferă încălcată de tensiune în și așa mult tensionat spațiu din centrul Capitalei.

Timpe de 43 de zile s-au perindat pe aici zeci de bine-

voitori care-și exteriorizează animozitatea față de ceea ce se întîmplă în Piață, fie cu glas tare (determinînd un număr mare de persoane să-și înconjoare, probabil veniți cu misiunea de a polariza atenția, fie trecînd în liniste și aruncînd priviri tăioase care te fixează, studiînd-te.

Să aibă ei scopul de a crea panică, deorientare, de a derbina și a împrăștia pe locuitorii acestei pasnice „Zonă”?

Oricum, în atmosfera încălcată și supraîncălzită de refuzul unui dialog cel puțin conciliator și, mai mult decît

ODETTE HANGANU

(Continuare în pag. a 4-a)

„Alta era în sufletul lor,
coane fânică”Convorbire cu poeta
Mariana Marin

— Aș vrea să revenim o clipă la atitudinea anti-comunistă a românilor. S-a spus și ieri, se rela acele idei și azi, că românii n-au fost anti-comuniști, că s-au împăcat cu sistemul, că Revoluția lor a fost anti-comunistă și doar atât. Ce părere ai tu despre tradiția (dacă ea există, bineînțeles) anti-comunistă la noi?

M.M.: Bănuiesc că te referi la ideea de afirmare a lui Silviu Brucan. Sigur, megalomania „de partid și de stat” trece greu, nu-i un simplu poez de activist prins cu mița în sac și care vrea să facă din jigară felină armă pur-singe și cu față umană! Dar dacă domniei-sale îi place să-și amintească numai ceea ce-i susține teoria, de ce nu ne-am aminti și noi ceea ce ne doare din istoria noastră națională de cel puțin 45 de ani? Aș începe cu raptul istoric al lui 23 August, nu numai pentru noi, ci pentru istoria europeană a celui de-al doilea război. Falsificarea istoriei este una dintre metodele adonate de comunisti, atunci ca și acum! Opinia publică este însă foarte sensibilă cînd i se fură adevărul de sub nas. Rezultatul real al alegerilor din '46, demonstrația studențească pro-monarhică din 30 noiembrie 1947, mișcările studențești și ale intelectualității din decenii șase, concentrate mai ales în anul 1956, anul Revoluției maghiare, apoi cele din 1968, revolta din 1977 și 1987 a muncitorilor din Valea Jiului și a celor de la Brașov, Revoluția din decembrie 1989, toate acestea sînt date importante ale istoriei rezistenței noastre

SIMION DUMITRACHE
ALEX. GANEVA

(Continuare în pag. 4)

În vitrina fratelui meu Cain

20 mai s-a împlinit și el în calendarul acestui an 1990, super-dilatat de droguri revoluționare, sau al lăutării de stat, sau... înghețind pentru doi ani niște aue tulburi, conform părerii mele, sau lăsat tot pentru doi ani trandafirul în florit în vitrina fratelui meu din stînga, Cain, alas Fesene.

Alegerile au fost, au avut loc pe pămîntul acesta al cărui cuvinte vor fi murdare de sînge și acest fapt jine deja de istorie. Oricite exemple vom da despre abuzuri, influențări sau manipulari, succesul stîngărilor este clar, refuz probabil al organizării leopore a lumii în care ne aflăm și, în egală măsură, traisa noastră făcută la Crăciun s-a dovedit a fi o pună din polimerii multilaterali dezvoltată pe care electoratul, suspicios, n-a avut curajul s-o umple cu mai mult de patru la sută.

Sigur, colindele lor de Crăciun — decretale — au fost moderne și în rezonanță cu a-

cumulările prețioase din cutiile noastre craniene, din ultimii ani de care ne aducem aminte. Prea multe imnuri au murit deodată, prea multe coruri au rămas fără repertoriu, încît cei ce n-au știut decît refrene cuadrilabile s-au trezit cîntînd în stradă sau în publicații cu dedicație, ce au avut sarcina să deschidă chioșcurile de ziare din toate colțurile republicii.

Este firesc, în aceste condiții, să privim la puna noastră de pensionari ai pușcăriei, atât de des acuzată, că s-ar goli de dolari — o udă de aur — în diverse piețe și deloc în conturile vreunei întreprinderi „rentabile” și să vedem ce se mai poate face.

Dacă într-adevăr are o udă de aur am putea găsi o nouă cloacă să le cloacească în doi ani am avea ceva puț, dar dacă are tîrîre am putea-o lega la botul mîrjoagei căreia-i revine sarcina de a trage căruța democrației din noroiul de la stînga spre centrul

pauză conform promisiunilor electorale. Oricum am proceda trebuie multă atenție, ba să nu se spargă ouăle, ba să nu se rupă polimerii cînd mușcă mîrjoaga.

Cum spuneam, selecția s-a făcut și n-am fost de... rasă. Ne-am jîgîrit sub biciul securității, alimentîndu-ne științific, ne-am vulgarizat vocabularul la cozile alimentarelor, certîndu-ne între noi, iar dezrobirea bruscă a fost ca un cutremur ce ne-a dărîmat pe reții și am rămas în vîlul lumii dormind în paturi rabatabile, fără nădragi și cravate la gît.

Intrucît aceasta este casa noastră, chiar dacă s-a mîrîit brusc prin căderea zidurilor și mai ales din acest motiv, nu este cazul să ne facem valiza, ci trebuie s-o luăm cu dimineața, cu începutul: să ne bărbierim, să ne punem un

DUMITRU NICODIM

(Continuare în pag. 4)

VICTOR DANC

(Continuare în pag. 4)

Campania electorală a F.S.N.-ului

Constanța — un Dallas balcanic

S-a întîmplat la 15 mai 1990. O dată care nu va spune nimic istoriei Universale. Nici celei a Românilor. Mai ales că acest 15 mai a venit la o lună și ceva după ce, la Timișoara, F.S.N.-ul încercase aceeași lovitură de teatru. Atunci eșecul a fost total. Cele 12 lumine negre ale noului președinte, tovarășul Ion Iliescu, aflat atunci în turneu electoral, au fost pe punctul de a fi expediate la cîmîrlă de flăcări vechi de furia unei mulțimi dezlănțuite de campania desantată a liderului neocomunismului. Totul s-a sfîrșit cu accidentarea gravă a unei bătrîne (care ulterior a decedat), de o Dacia din coloana în care se afla actualul președinte a căruia grupare politică avea să măsluiască alegerile în însuși județul în cauză. Semnalul de alarmă odată tras, Orient-Expressul democrației, care și așa circula în România cu viteză de mărfar pe o linie

moartă, a deraiat! Dar cine renunță la ultima șansă, fie ea chiar și regizată, cu cinei zile înainte de alegeri? În nici un caz F.S.N.-ul, altfel n-ar fi încercat să facă din orașul Constanța, la 15 mai, al doilea Dallas. Parțial a și reușit, deși, prin procedee și rezultate, e vorba de putea altfel? Doar de un Dallas... balcanic!

WESTERN

E ora 13.30. Prin centrul portului toman, din interiorul unei Dacia, un bărbat anunță, prin porta-voce, vizita domnului Petre Roman. Mîningul va avea loc în Piața Farului, la orele 14. Primul ministru sosește în oraș doar cu o oră în urmă. Elicopter, limuzine negre, fast, etc. etc. aclamații, Iliescu! Roman! Trăiască F.S.N.! Totul, de la corborea din elicopter, pîdură cu praf de buclă de mărfar pe o linie

sîntem cu F.S.N.! Deasupra mării norii deveniseră singuri. Trebuia o victimă. La orele 13.50 ofiterul mecanic maritim Ioan Oasă (născut 28.05.1960 în Sibiozia, domiciliu stabil în Călărași, strada Gheorghe Lazăr 43, absolvent al Institutului de marină „Mirea cel Bătrîn” în 1983, membru P.N.L.) și prietena sa C., trec prin fața gării Constanța și traversează pe jos bulevardul 1 Mai spre Piața Farului. În dreptul lăcuiului S.N.C. sînt depășiți de convoiul de mașini al domnului Petre Roman. Cînd cel doi ajung în piață, primul ministru, urcat pe un camion tribună, vorbea de circa în sfert de oră. Era vacarm (totuși nu se striga, cum nu s-a strigat nicodată la intrările F.S.N.-ului „Jos comunismul”! Oare de ce?, toți încercaseră să se apropie de domnul Roman, el însuși în dificultate deoarece stația nu funcționa normal și era slab

auzit. Aproape nu se înțelegea ce spunea. Ion Oasă și prietena sa se opresc în partea stîngă a camionului tribună, la 12—15 metri de acesta. Încep zecile minute, apoi primul ministru zîmbeste ca Rudolf Valentino, „Votăți trandafirul!”. „Ole, ole, ole, Ceaușescu tot mai e?”, — salută mulțimea, se deplasează spre spatele tribunei improvizate, salută și spre Far, trece spre dreapta și, coborînd, salută mulțimea ce-l privea din balcon. E ultimul gest deoarece, însoțit de suita, pleacă spre mașini. Sute de oameni, cu vizibilitatea obturată din cauza camionului, încearcă să ocolească pentru a-l mai vedea o dată. Oasă și C. sînt și el antrenanți în această mișcare. O altă deplasare a mulțimii

ILIE COSTACHE
T. EMIL

(Continuare în pag. a 2-a)

Chestiunea pașapoartelor

„După revoluție,
cererile pentru plecarea definitivă
au crescut foarte mult”Convorbire cu domnul general
Manea Gheorghe

Pentru a afla situația reală în mult discutata chestiune a pașapoartelor și a-o prezenta cititorilor noștri, ne-am deplasat la Direcția Generală de Pașapoarte unde domnul general MANEA GHEORGHE, șeful acestei direcții, a avut amabilitatea să răspundă la câteva întrebări.

REP.: — D-le general, se știe că în timpul tristei perioade trecute un număr infim de cetățeni români au putut să beneficieze de documentele necesare unei călătorii în străinătate. Puteți să prezentați care este situația la ora actuală în această privință?

GL. MGH.: Datorită noulor realități din care trece România, desigur că situația s-a schimbat, ca să spunem așa, cu 90 de grade. Oricetă cetățean român are dreptul și poate astăzi, nu numai teoretic ca în trecut, dar și practic, să obțină documente de călătorie în străinătate, desigur respectîndu-se legea. Dacă pînă acum (n.n. 31.05.90) au fost eliberate 1.562.000 pașapoarte, pentru comparație, în toată perioada anului trecut s-au eliberat doar 450.000 pașapoarte. Numai în luna mai, de exemplu, am eliberat la nivelul întregii țări 288.000 pașapoarte, alte 750.000 fiind în lucru.

REP.: Un volum de muncă imens. Această problemă v-a luat pe neașteptate. Ce măsuri s-au impus pentru a face față satisfacerii cerințelor cetățenilor care v-au „asaltat”?

GL. MGH.: Am găsit multă înțelegere la guvern și la Ministerul de Interne care au aprobat suplimentarea schemei cu efective, noi studii și suplimentarea spațiilor de lucru, astfel că acum sîntem în măsură să facem față solicitărilor. Un lucru care ne va ajuta enorm este și faptul că în curînd chitanțele C.E.C. necesare pentru formalități vor fi înlocuite cu timbre de valoare necesară.

Cu toate acestea însă ne confruntăm cu anumite creșteri care pun o amenințare negativă asupra ritmului de muncă. Spre exemplu, „Întreprinderea poligrafică București Noi”, care aparține Ministerului Economiei Naționale și care ne livrează pașapoarte propriu-zise, nu ne pune la dispoziție cantitatea necesară stabilită. Există fluctuații mari în cantitățile recepționate care, bineînțeles, se resimt asupra rezultatului muncii noastre. De asemenea, întreprinderea „Guban” Timișoara are rezerve în livrarea cartonului pinzart, iar întreprinderea „Letea” Bacău încă nu ne-a putut furniza toată hîrtia necesară confecționării pașapoartelor. Dacă aceste probleme ar fi remediate, am fi în măsură să satisfacem mult mai multe cereri.

REP.: Domnule general, pașapoartele sînt pe eliberare la reședința de județ și în sediul din Cu-

E. TEFES

(Continuare în pag. a 4-a)

Janica supraviețuire

Ne-am obișnuit doar să supraviețuim pe aceste meleaguri, indiferent de prețul care trebuia plătit pentru asta. Bare, rar am avut ceva în plus. Probabil că undeva în subconștientul colectiv s-a fixat ideea că orice schimbare presupune în mod obligatoriu ceva de care ar trebui să ne temem. Poate aici am putea găsi singura explicație a faptului că românii se tem atât de mult de schimbare. Atât de puțin au ajuns să se obișnuiească cu schimbarea, încât, după rău trebuia în mod invariabil să urmeze un rău și mai mare.

În ciuda tuturor interpretărilor, interesante de altfel, care s-au dat Morții, de la H. Sanielevici la M. Elade, balada noastră națională reflectă totuși o structură sufletească impregnată de pesimism. Rod al unei experiențe de viață amară, sau poate caracteristică a unei structuri psihice afective care are rădăcinile undeva în illo tempore, pesimismul încă ne marchează profund.

O primă consecință a pesimismului a fost inactivitatea și lipsa de hotărâre. Nefcarea în ce aducea ziua de mine n-a determinat să adoptăm de cele mai multe ori o atitudine pasivă. Dorința de a supraviețui „adaptându-ne” evenimentelor a fost mult mai mare decât cea de a acționa în scopul de a le domina. Poziția „așteptării” s-a dovedit ineficientă, deoarece ne împiedica să controlăm mersul evenimentelor, care în cele din urmă ajungeau să ne domine.

Domniile și epoca fanariotă au anihilat rapid ceea ce mai rămăsese din spiritul combativ românesc, atât de viu altădată. Dovadă că atunci când un domnitor Mavrocordat a încercat să adune bucurărenții împotriva unor bande de hoți turci, oamenii au preferat să fugă în masă decât să pună mâna pe arme, scrie N. Gane. Pe structura psihică tradițională a intervenit un nou element negativ, și anume corupția tipică levantină, adusă de veneticii de tot soiul.

Educația care s-a primit aici a fost impregnată de mentalități orientale: cuvântul de ordine a fost supraviețuire, indiferent de prețul moral care trebuia plătit (nu mai vorbim de cel material). S-a aplicat un principiu al supraviețuirii doar parțial corect: a fost principii supraviețuirii fizice, însă însoțită de multe ori de un mare eșec pe plan moral.

Nu mai am știut nicodată ce înseamnă expresia: „Sau sub seut, sau pe seut”. Am știut însă ce înseamnă: „Capul peștii sabie nu-l tale”, expresie care, înțelesă evident la modul simbolic, implica posibilitatea supraviețuirii dar și refuzul demnității individuale. Mai târziu, socialismul ne-a învățat și el să supraviețuim la un nivel minim posibil (despre care nu se spunea că este o fetică și un ideal). Am învățat cu ocazia asta ce înseamnă minimum de efort cu

minimum de rezultat. Muncă puțină și stăruie, produse înaltă. O viață destul de comodă pentru mulți.

Pe vremea dictaturii cenzurii general a fost „supraviețuirea cu orice preț”. Supraviețuirea devenise aproape un scop în sine, pentru că în afara de dorința firească de a trăi, nu prea aveam pentru ce să o facem. În loc să încercăm să trăim BINE și DEMN prin efort combativ, ne agățam de viață și lipsuri și ne reducem psihologie la scară lor. În loc să luptăm deschis, considerăm mai înțelept să ne retragem cu spaima în suflet într-o cochilie salvatoare; ochii ne ațâșau, a suferinței care macina, neputințioasă, plină de ură înăbușită, dar din păcate și a complicității.

Si ne credeam grozav de isteți când acceptăm să facem concesii pe plan moral — numai în ideea că astfel s-ar fi putut să ne fie mai bine — adăugând alte și alte frepte la podiumul pe care și-l construise dictatura. Sau pe care noi l-am construit.

Oare nu tot noi, pentru a putea supraviețui cât mai bine, am compus odată și cîntecul cîntecului de război care a dus la o cerere din ce în ce mai mare? Concesiiile prelungeau, pe toate planurile, făcute în defavoarea demnității, ne-au coborât din ce în ce mai jos. Încet-încet noi nici nu mai știm ce înseamnă binele și totodată ce înseamnă răul la un nivel decent! Am acceptat să supraviețuim în frig, în moarte, în întuneric, să ne moară părinții și să ni se îmbolnăvească copiii.

Si asta în timp ce ani de zile eram trașiți cu un dispreț total, ca cetățeni potențial delincvenți fără aproape nici un drept în afara de cel de a ne supune. Ani de zile ne considerăm fericiți dacă găseam „nechez” sau gheare de pul. Dacă noi ne-am fi respectat idejuns nu am fi acceptat nicodată o atare situație. A contat oare mai mult simplul fapt de a exista decât cel de a trăi demn?

„OMUL VALOREAZĂ ATÎT CÎT SE RESPECTĂ” — sună un dicționar celebru. Dovadă că noi nu ne-am respectat pe noi înșine a fost că am acceptat cu mare ușurință aproape tot ce ni s-a impune. Numai să nu avem probleme. Românul nu și făcuse un ideal din bușta de carne — așa cum s-a spus — ci pur și simplu din lipsa problemelor!

Pe 20 mai am dovedit că bine am învățat lecția trecutului. „Am votat pentru înălțarea noastră” — se înghesuia tot omul să declare reporterilor în ziua alegerilor. Ceea ce a deranjat cel mai mult a fost binecunoscuta manieră declaratorie — aceeași ca pe vremea dictaturii — în care s-au făcut aceste declarații. Iarși fiecare dorea să iasă în evidență, iarși fiecare dorea să pară mai convins de ce spune, într-un cuvânt, de această dată am încercat să supraviețuim mai bine decât celălalt!

Nu dăduseră altă dovadă de un oportunism deșăntat pe vremea lui Ceaușescu, și iată că s-a căzut în același păcat. În țara care i-a dat pe Caragiale, Urmuz și Ionescu, ne aflăm din nou într-o situație paradoxală: o minoritate „inconstentă”, care a refuzat să mai supraviețuiască cu orice preț, s-a jertfit pentru ca majoritatea membrilor nomenclaturii să-și păstreze posturile! Si tot în aceeași țară noi am fost singurii din Europa de răsărit care am votat masiv și în deplină cunoștință de cauză în favoarea comunistilor!

Noi ne-am dezobisnuit de mult să mai facem sacrificii; ne-am complăcut să supraviețuim în mod meschin, fără să ne asumăm nici un risc. Sacrificiul a venit mult prea târziu, când deja eram obosiți sufletește.

Ceea ce se dorește astăzi este „să se schimbe totul dar să nu se revizuiască nimic”. Mulți doresc să supraviețuiască în cadrul aceluiași vechi structuri. Oare cum ar fi putut vota pentru o schimbare profundă, înesul, incompetentul, funcționarul corupt sau aștitul după putere?

Cea mai bună dovadă a unei dorințe viciate de a supraviețui o constituie chiar politica Frontului. Fără o ideologie clar conturată, pendulând între nehotărâre și calicinală, nu a derutat Frontul tocmai prin lipsa unei politici coerente? Această politică, a fost una deliberată, pentru că în diferite momente, abili ale se, schimbând puțin direcția, să se poată câștiga simpatia unor grupuri, pe care a reușit astfel să le rupă de altele.

Va trebui de-acum înainte să nu ne mai lăsam mințiți și să nu ne mai mințim noi înșine. Se vor găsi destul oportunități care vor consolida o putere care, foarte probabil, va domni în NEMELE EI însăși și NU în numele poporului! Dacă vom da dovadă de același oportunism jalnic și aceeași lipsă de discernământ, ca și înainte, vom cădea alt instrument monstruos care se va întoarce în cele din urmă împotriva noastră. Va fi o dovadă de bun simț să ieșim din apatia ideologică și să redevenim oameni de acțiune — perfect responsabili de ceea ce facem, și să renunțăm pentru totdeauna la reacțiile instinctuale în materie de politică.

Chiar dacă unii supraviețuiesc în continuare într-un mod jalnic, să nu acceptăm tot și să facem în același mod. Să nu ne mai lăsam trașiți ca niște „ceteșeni” de categoria a doua. Să nu mai permitem ca o minoritate să ajungă la situația privilegiată pe care a avut-o burghezia roșie. Să nu mai stăm, amoriți, la cozi interminabile. Să credem că merităm mai mult decât surugatele sau produse de calitate a doua.

VA TREBUI SĂ SI TRĂIM, NU NUMAI SĂ SUPRAVIEȚUIM. Ați citi ne vom respecta noi înșine, ațta stimă vom avea și din partea celorlalte națiuni.

SORIN ȘTEFAN

Lungul drum spre casă

Consultând tabela electronică, întirzieri s-ar părea că nu sînt, cu toate că sistemele computerizate au jucat și vor juca feste.

Înlocuite inginereste, pline de vești din București, căruțarele așteaptă docil să fie descărcate. Încercărilor lor va porni într-o direcție necunoscută poate și pentru faptul că lista de priorități funcționează după „cele mai noi cuceriri ale științei”. În Gara de Nord din București, presa așteaptă metode și, probabil, indicații științifice. Promitem o anchetă...

REMUS AGATINEI

Documente ale „Erei ticăloșilor”

Canibalism...

Dacă există o măsură a decăderii politice, apoi aceasta poate fi etalonată de fosia „Consens”, publicată săptămînală a Frontului Salvării Naționale din Botoșani. Faptul că ne-a determinat să tragem semnalul de alarmă sau altă manevră de „tras” apa îl constituie textul cu titlul „Friptura de rașii pe varza cimpească”. Bălele emanate în acest „product” fenestrit sînt atât de joase încît te-nătrebi, uluit, dacă nu cumva cel care scrie și instituția care-l gîndește își consideră cititorii adunătură de canibali, de jalnici antropofagi. Deasupra tronează, firește, trandafirul pe fond negru. I-așzii cine folosește limbajul Legiunii!

„Nu mai trageți peste pieptul vostru pînă de vîrelele minciunii și ale crimelor cămașii noastre sărămoșesă!” Si tot așa, exultînd pestilential. Asta să se opina — botoșanilor români — „lac unda intelectului românesc” s-a înălțat sus de tot, unde sînt goali bune și oameni molcomi? Sigur că nu! E capăt de țară la Botoșani, dar nici chiar așa. Ceea ce ne lînghește, pentru înălțarea noastră” desigur, e însă prima pagină a nămei alcătuită publicistic unde nu mai e loc de nimic altceva decât de portretul președintelui ales. Doamne, tocmai din nămele nu am mai văzut așa ceva, portrete pe o pagină întreaga! Și ce mult ne doream...

„Modelul Japonez”

De ce oare și-a exprimat domnul-Iovară Iliescu, în finalul campaniei electorale, preferința pentru modelul japonez de modernizare economică și social-politică? El nu s-a referit la Japonia postbelică, ci la Japonia celei de-a doua jumătăți a secolului al XIX-lea.

„Restaurarea Meiji”, cum numesc istoricii așa-zisa „Revoluție Meiji” („meiji” — „claritate luminată”), începută în anul 1868, a fost o lovitură de palat organizată de o grupare a nobililor din jurul împăratului. Ea a pus capăt shogunatului, regim de dictatură militară întemeiat pe clasa militară (samurai) și pe politica secretă. Japonia shogunată fusese o societate centralizată, strict ierarhizată, cu un amplitud de dezvoltare, cu un sistem de strictă supraveghere a marilor nobili (daimyo), o societate teocratizată de teamă și suspiciune. În care izolarea națională devenise doctrină de stat, cu excepția creșterii influenței concepției chineze asupra statului. Amenințarea externă (americană în special), dificultățile economice și accentuarea crizei politice au determinat cercurile nobiliilor să adopte un pachet de reforme care au deschis drumul capitalismului. Conducerea este exercitată de un grup restrîns de tineri samurai și de elita demitarii cu vederi înaintate de la Curte. Cu toții, strînși în jurul împăra-

tului, flință mitică, flință divină, și bazindu-se pe forțele armate, pe tradiția de supunere mistică a poporului, cu exploatarea pericolului extern, decid să efectueze modernizarea parțială a țării după model occidental.

„Revoluția Meiji” a oferit liniște orașului Kyoto, care, în ultimii ani, cunoscut o perioadă a groazei: lupte de stradă, asasinări, lîlbări, atacuri de năvălire. Marea nobilime care sprijinea familia shogunului a devenit docilă: ea nu a fost supusă unei epurări sau unei răzburări, a primit stabilitatea unui venit regulat, chiar dacă mai redus, și a unei vieți mai stabile. Samuraii, datorită educației și experienței lor politice, și-au rezervat întreaga putere în stat. El au devenit funcționarii de bază ai acestuia, au asigurat cadrele armatei, marinei și poliției, instituții care au devenit, după guvern, rolul cel mai important. Japonia a dobândit astfel instituții occidentale care i-au permis cel mai mult să a parcură un program de industrializare rapidă.

Ritmii înalt de dezvoltare s-a obținut cu prețul sacrificării nivelului de trai al populației. Oamenii de afaceri japonezi s-au aflat mult timp în ascultare față de ordinele guvernului și ale militarilor. Dirijorii economici japonezi acordă guvernului rolul de principal responsabil al evoluției economice. Tradițiile medievale, cultul împăratului și au-

toritarismul s-au menținut. Progresul economic nu a fost însoțit de un nivel politic: Japoniei i-a trebuit aproape un secol pentru a ajunge, prin Hiroshima, la democrație, și încă și azi mai suferă din cauza spectrului feudalității.

Dacă, pe parcursul compariției noastre istorice, operăm înlocuirile necesare, observăm că domnii Brucan și Drăgănescu. Fondul problemei îl reprezintă o „revoluție” făcută de sus, de către nomenclatură, militari și securități cu vederi mai moderniste, păstrînd controlul deplin asupra întregului proces de transformare, adică, prghiile puterii.

După cum se vede, dl. Iliescu vrea să mențină România tot în zarea asiatică. Socialismul real conține straniu asemănări cu ceea ce Marx numea „modul de producție tributar sau asiatic”. Duhul Peșterii încă inspiră variații în lăuntrul aceluiași sfere. Acum nu ni se mai vorbește de primatul economicului, ci de umanitarism. Tineretul Românesc a plătit cu sînge „caritatea” echipei comuniste care a preluat conducerea țării și refuză să considere drept punct de referință perioada 1963-1971: el privește spre anii interbelici, și reclamă înăisănt „reînnoirea în Europa”.

CONSTANȚA MUNTEANU

INEXACTITĂȚI

În procesul de la Sibiu, atît inculpatul cit și martorii au ceva de ascuns. Ce anume — nu știm. Cert este că, stîdindu-ne pe toți, aceștia fac afirmații ce nu corespund realității, întrucît pe cit se poate ține cu un scop sigur: acela de a crea confuzie.

Astfel, Nicu Ceaușescu, în depoziția sa arată că n-a auzit rafalele mitralierelor din piață, iar din cele relatate de Dragomir reiese că s-ar fi tras o singură rafală, în 21 decembrie, în piața Libertății. Nu corespund realității aceste afirmații. Adevărul e că la acea dată, în piață s-au tras trei rafale cu TAB-urile, din care ultima cu mitraliera mare de 14 mm (era imposibil să nu se auză), urmate de două-trei împuscături răzlele de arme.

Martorii afirmă că, în drum spre piața Libertății, coloana de manifestanți au provocat distrugerile. Alte incidente decît spargerea vitrinelor de la cele două librării centrale unde erau expuse „operele” celor mai... nu au existat. Manifestanții erau cu minile goale, nu au furat nimic, nu au distrus nimic, iar la acea oră a dimineții, copiii de 16-17 ani care au venit spre piață nu erau în stare de ebrietate.

Spre hazul tuturor, Dragomir afirmă că manifestanții au făcut presiuni asupra armatei, acesta fiind motivul pentru care trupele au deschis focul. Cum ar fi putut face acest lucru manifestanții? — citeva sute de copii, cu minile goale, care, strînși în centrul pieței, strigau lozinci.

Lucrurile s-au petrecut așa: În jurul orei 9.30 demonstrații au început să fie înconjurati, din toate părțile, de forțele de reprimare. Prima a sosit militia care a încercat să-i împrăștie, strecurîndu-se printre ei. Militenii au prins

doi copii și i-au aruncat într-un ARO începînd să-i lovească bestial cu bastoanele. Atunci copiii au răsturnat mașina și i-au dat foc. A început bătăia dintre militeni și demonstranți, bătăia în urma căreia rîniții (de ambele părți) au fost încercați într-o dubă și transportați la Spitalul de urgență. Acum a intervenit armata trîgînd cu „focuri de avertisment” în urma cărora s-au înregistrat în trei puncte diferite ale pieței, morți și rîniți: un mort în dreptul restaurantului Duna, unul la capătul străzii N. Bălcescu, și o femeie rănită în clădirea C.E.C.-ului.

Un alt moment foarte important, trecut sub tăcere atît de inculpatul cit și de martor, este cel al dispersării grupului de cea. 50-60 de copii rămași în capul străzii N. Bălcescu.

Militia plecase după incidentul cu mașina. Aproximativ în jurul orei 10.30, în piață se mai aflau forțe ale armatei și securității. Acestea s-au strîns în jurul camionului de transport trupe al M.A.P.N. unde au primit un ordin (cine l-a dat?). Apoi au pornit mașina blindată, spre cea. ca. 50 de copii care încheiasă trecerea spre str. N. Bălcescu, a străpuns cordonul aruncînd 5 (5) petarde lacrimogene, s-a oprit citeva clipe în dreptul Biroului de vola C.F.R., iar ofițerul din interior a dat dispoziții soldaților care barau — pasnic — str. Xenopol, după care și-a continuat drumul spre bulevard, urmată de cisterma pompierilor, de cele 2 TAB-uri și de cele două dubite de scutieri. Manifestanții, un leoracă, au plecat spre județean.

Momentul este important deoarece în urma analizării lui s-ar putea afla cine a aruncat petarde lacrimogene

din autobulindată și din ordinul lui. Din depozițiile martorilor aflăm că nimeni nu avea ordin să folosească armamentul din dotare și, totuși, el s-a folosit.

În data de 22, momentul deschiderii focului asupra manifestanților care plecau din fața sediului militiai (cel în care a fost rănit prin împuscătură elevul aflat în fața intrării principale a UM 01512) este relatat de martorii contradictorii, nici una din depoziții nefiind conformă cu realitatea.

În acel moment focul l-au deschis persoanele aflate la e-tajul trei în sediul militiai, persoane care trăgeau cu arme automate înspire stradă. La interval de citeva minute acuma a replicat. Mitraliera de la TAB-uri au început să tragă în sediul militiai.

În Piața Libertății, în aceeași zi, în jurul orei 13.30, cei aflați în poduri au deschis focul asupra armatei. Martorii susțin cu toții că cei care trăgeau din poduri nu erau nici ei securități, nici ai militiai și nici ai armatei din Sibiu, lăsînd să se înțeleagă că aici acționau cei 80 de „specialiști” din Capitală, soșii cu avionul ROMBAC la Sibiu. Ne punem firească întrebare: cine coordona activitatea acestor trupe de soc, pentru că echipele de trăgători se aflau în toate punctele strategice ale Sibului, iar modul lor de acțiune dovedea o foarte bună cunoaștere a topografiei. Dacă erau străini de oraș cum se deplaseau așa ușor prin podurile instituțiilor sau caselor particulare?

Aceștia sînt doar citeva din neconcordanțele „vizibile” cu ochiul liber” menite să inducă în eroare justiția. Cu folosește să nu se știe adevărul?

CRISTINA MLADIN

D'ale Televiziunii

În graba sa de a se alinia rapid protestelor exprimate în comunicatele oficiale ale M.A.P.N. și Ministerului de Interne, prilej cu care s-a decalată pînă și programul „Feseniteșilor” (ca să vadă toată lumea), Televiziunea a uitat să prezinte esențialul, adică tocmai obiectivul care a generat aceste proteste: Comunicatul „Comitetului de acțiune pentru democratizarea armatei”.

Cel care se informează de obicei au făcut-o și de asta dată ascultînd stîrile la Europa Liberă sau răsfoind presa „de scandal”, neoficiul Românii Liberă. Televiziunea Română, care, în sfîrșit și pe bună dreptate nu și mai spune „liberă”, a dat din nou dovadă de „imparțialitate”, adică, în traducere (liberă), nu prezentarea părților, ci înclinarea uneia dintre ele, și anume a celeia ce contravine punctului de vedere oficial.

Fără a avea pretenția de a de sfaturi, considerăm că informarea corectă și nepărtinitoare ar trebui să fie obiectivul prioritar al emisiunilor de actualități. De unde să stie un sîtean oarecare, dintr-o localitate unde ajung numai a numite ziare, ce anume conține Comunicatul acuzat atît de vehement la TV, ocupînd un spațiu de trei ori mai mare decît cel rezervat în campania electorală pentru orice formațiune politică? Oricum, în prezent, „Inistea” care ne-a cuprins pe toți după alegeri n-a mai fost tulburată de Prezența alicui unii partid. În schimb este amenințată de temutulul din „Comitetul

de acțiune pentru democratizarea armatei” care, deși nu sînt „golani”, nu se știe de cine sînt manipulați și tulbură suficiența apăsătoare cu care de la ne-am reobisnuit.

Comunicatul „Ministerului de Interne” poate fi considerat o capodoperă, un model clasic de eludare a subiectului, atît de clasic încît s-au folosit pînă și vechile saboane rămase intacte: bombardamentul statistic, sufocarea cu cifre — cite incendii au fost stîrnite, citi infractori prinși, cite cadre eliberate din funcții, cite noi angajați etc., etc.

Din păcate toate acestea nu sînt nici pe departe merite personale ale tovarășului Chițac, deși sînt folosite ca argumente în apărarea sa. S-a prezentat un raport detaliat, în care s-au spus de toate, mai puțin esențialul, peste care s-a trecut repede în final. Se pare că generalul Chițac este atît de indispensabil încît, după declarația ministerului, nimeni și nimic nu-l va putea smulge din mijlocul celor pe care cu onoare îl conduce.

Marea neșană a celor din „Comitetul de acțiune pentru democratizarea armatei” este că sînt prea tineri și nu au reușit să atragă pentru cauză lor nume sonore sau grade de la general-maior în sus care, prin greutatea lor, ar fi conferit credibilitate și ar fi putut schimba opinea mai-mariilor zile de azi și de ieri. Una este să fi locotenent anticomunist și cu totul altfel sună o titulatură de genul „general antinomenclaturist”.

GILDA LAZAR

DURERI DE CAP...

Lipsa unor contracte ferme, a unei bune aprovizionări cu materii prime, goluri existente, munca în salțuri, sînt realități ce nu pot fi contestate. Tehnologii demodate, mașini și utilaje obosite, lipsa pieselor de schimb, spectrul șomajului, reduceri de personal, sînt prezente ce nu mai pot fi trecute sub semnul tăcerii. Cifre de plan, acoperite cu hîrtii, rapoartări fictive, comenzi neonorate, ce lunar și trimestrial deveneau indici de producție realizată, baza producției-marfă vîndută și încasată au condus la haosul existent, la coborîrea vertiginosă a economiei pe toboșanul instabilității. Seismul economic bate la ușă.

Tot mai multe întrebări își caută răspunsul, nu unul ambiguu, rupt de realitate — „ADEVĂRUL”. Chiar dacă-i trist, e bine să știm încotro ne îndreptăm, ce putem face pentru redresarea moștenirii existente.

Guvernul trebuie să răspundă imediat și să dea publicității programele preconizate pentru reconstrucția sau pentru tranziția la economia de piață.

De asemenea, guvernul trebuie să-și precizeze clar poziția și punctul de vedere privitor la economia de piață.

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

CITIȚI ȘI RĂSPÎNDIȚI „DREPTATEA”!

Să analizăm rezultatul alegerilor

(Urmare din pag. 1)

Programul de înregistrare și calcul al voturilor este foarte simplu, elementar chiar. Biroul electoral central avea datoria de a-l publica sub formă de program sursă împreună cu mapa și memoria programului. În acest fel se înălțura suspiciunile privind existența unei subrutine care face transferul de voturi de la un partid la altul, diferențiat în funcție de partid.

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

Ing. ANTONIAN GABRIEL POP

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

Existența unei astfel de subrutine ar fi mări în mod considerabil memoria programului, ceea ce permite deplasarea ei imediat înaintea începerii operației de centralizare a voturilor înscrise în procesele verbale venite de la secțiile de votare. De ce nu s-a fost făcut acest text elementar în prezența reprezentanților partidelor la fiecare județ?

